

med, at det var en Overgangstid og ved at sige, at vi kunde spare det og det paa den Konto og paa den Konto paa Grund af, at Herloven ikke var gennemført. Derfor vi havde gjort dette Arbejde med Hensyn til § 22, saa vil jeg sige, at saa havde der været gjort et godt Arbejde i Finansudvalget, thi saa havde de Herrer loyalt og aabent vist Befolkningen, hvad deres Hættillæg kostede. Derfor de Herrer vare blevne enige med Krigsbestyrelsen om Forklaringen af mange enkelte Sætter, saa vilde de have lettet den senere Forhandling om de militære Budgetter paa mangfoldige Punkter, og det Hele vilde have haadt den fornødne Overskuelighed. Saaledes bar man sig ad, da man tog fat paa Loven af 1867. Da tog Finansudvalget sig af det paa samme Maade for at skjelne imellem det Gamle og det Nye. Da gennemførte man Loven efter den Forstaaelse, som der var imellem Finansudvalget og Krigsministeren. Man var ogsaa enig om, hvad der skulde ontages i Budgettet, og hvad der skulde staa i Anmærkningerne, hvorledes disse skulde indføres, og man blev enig med Krigsministeren om, at han ligeoverfor Regnskabsvæsenet skulde bære Ansvar for Specifikationerne i Anmærkningerne ligesaa vel som overfor Budgettet og være bunden til dem, og forsaavidt skulde disse Summer med de enkelte Undtagelser, som fulgte af Overgangstiden paa et Aar, være normerede for Krigsministeriet efter Loven. Og efter at dette Arbejde var gjort, har der ikke været paa noget Hovedpunkt i dette Budget fra 1868 til 1880 nogen som helst væsentlig Bænkstillet paa § 22. Naar man gennemgaar alle disse Finanslovsbehandlinger, vil man kun finde enkelte Punkter hist og her, hvor Forholdene have nødvendiggjort en forandret Bevilling, ellers vilde de kun finde, at det har gaaet glat imellem alle Sider af Thinget og Krigsbestyrelsen netop som Følge af det grundige og omhyggelige Arbejde, der var gjort med Finansbudgettet, da man første Gang indførte den nye Hættillæg paa Budgettet; der foreligger Intet af dette for Diebliffet. Skulde jeg sige Noget derom, saa vil jeg snarere sige, at det er gjort saa besværligt som muligt for et kommende Udvalg. Man hjælper sig igjennem, som man kan bedst, og medens den ærede Ordfører for Udvalget (Holtstein-Ledreborg) og det ærede Medlem fra Helsingør (Thomsen) have været enige i den Henseende, saa er det interessant at se, paa hvilken Maade de ere komne til denne Enighed. De Grunde, som det ordførende Mindretal har, kan jeg nemlig læse imellem Linjerne, og det er meget naturligt for dem helst at ville dække over Konsekventerne, skyde dem tilside saavidt muligt indtil videre. Det er jo kun Efterskanden, at Meget vil komme frem. Der vil endnu gaa lang Tid, inden Alt foreligger, f. Ex. Pensionsbyrden og deslige; men jeg forstaaar meget godt den Følelse, hvormed de handle

i dette Stykke. De kunne i en vis Forstand undskyldes. Deres Allierede fra Helsingør tager det saaledes, at han giver dem en lille Haandskræftning i sin Betænkning og siger, at efter de Forudsætninger, som forelaa for denne Oversigt, mente han ogsaa, at der nok kunde nedsettes Afkilligt paa dette Budget; men, siger han, det er heller ikke det, det gælder om; det Æneste, der er konstant i denne Bevilling, er det personlige Grundlag. Det gjentages meget ofte, og der menes egentlig ikke Lønningerne til Personellet, men Antallet. Under Konto B. paa Budgettet have vi, hvormange Officerer og Underofficerer vi skulle have; det er det Konstante. Det er med andre Ord venlig at tage til den anden Side op Alliancen: Ja, mine Venner, vi have faaet det halve tusind faste, pensionsberettigede Befalingsmænd; det er det Konstante, og det talte vi for. Det staaer i Tilleg B., Sp. 523—26; de Herrer kunne selv se efter. Ganske vist kunde det ærede Medlem fra Helsingør have spøjet til, at de fik 114 Befalingsmænd mere, end de selv forlangte, men det tales der nu ikke om; der taltes kun for det Konstante; Alt det Andet, siges der, er beregnet paa Skjøn, vi kunne gaa lidt op og lidt ned, men vi tage, hvad vi faae, og jo mere jo bedre. De Bevillinger, som det ærede Medlem ogsaa kapitelfæstede ifjor, da vi talte om Tilleg, genere ikke det ærede Medlem fra Helsingør. Han siger: Ja, efter de Forudsætninger kan det nok være rigtigt, hvad der staaer i Oversigten, det har ingen Betydning her, vi gaa efter, hvad vi kunne skjønne, og søge at faae det bedst Mulige. Det, vi sigte paa, er at faae de mange Officerer, det er lovbundet, det kunne de ikke komme fra. De kunne ikke negte en saadan Sum til Lønninger, den skal udbetales ifølge Loven, og saa maa vi se at knibe noget mere til endda. Jeg antyder, hvorledes de to Sider af Alliancen have det med hinanden. Formelt giver det ærede Medlem for Helsingør en lille Haandskræftning, men reelt siger han: Vi have ikke med disse Beregninger fra ifjor at gjøre, de genere os ikke det mindste. Jeg kan godt forstaa, at de Herrer ikke lade sig genere af disse Beregninger, kun undrer det mig nu, at overhovedet nogle af de Herrer af dette Flertal, naar de tale om deres tidligere Konsekventer og Forudsætninger, da kunne henvende dette til Krigsministeren og sige, at det er det, han havde tænkt sig, det, han havde foreslaaet, og at det er hans Forudsætninger. Er det dem da ikke Alle bevidst, at de ifjor netop fremsatte dette Forslag om Hættillægets Ordning for at komme bort fra Krigsministeren og alle hans Forudsætninger? Det er Hovedpointet i hele Kalkulen, at de sagde: Vi ville have det fra Nyt af, fra Grunden af, vi ville gaa uden om Krigsministeren og uden om hans Forudsætninger, vi ville staa helt frit. Nu søge de dog Ly under Krigsministerens Forudsætninger.